

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Generalis Totivs Sacri Ordinis Clericorvm Canonicoꝝ Historia Tripartita

Pennotto, Gabriele

Coloniae, Anno M.DC.XXXV.

L. De Basilicæ Lateranensis, ac cæterorum Lateranensis Congregationis
monasteriorum Canonicis in Sanctorum numerum relatis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38634

CAPVT QVINQVAGESIMVM.

De Basilica Lateranensis, ac ceterorum Lateranensis Congregationis Monasteriorum Canonice in Sanctorum numerum relatis.

Iohannes de Nigraulle Apollonicus Bibliothecarius in saepe allegato epilogo suarum Chronicarum 13. c. 18. de numero Sanctorum canonice ordinis verba faciens, haec inter alia scribit: Sanctorum denique numeritate Religionis omnes excellit prae nominata...

vt ex illorum epistolis supra cap. 41. & ex alijs documentis superius adductis liquet. Canonice Lateranenses in Sanctorum Catalogum a temporibus B. Augustini, & deinceps relati inter alias sunt, S. Patricius Martini Turonensis ex filia sororis nepos, Scotorum, siue Hybernicum Episcopus, & Apostolus circa annum 430. per Caelestinum I. Romanum Pontificem designatus, cuius festum 17. Martij celebratur, qui B. Augustini regulam, & canonicorum regularium ordinem in Scotiam inuexit, & latissime propagauit. vide lib. 2. c. 24. & 35. per totum, vbi de hoc diffusè tractatur, & officia canonicorum regularium Lateranensium per Pium V. probata.

Sanctus Leo I. ex Lateranensis Ecclesiae canonice, & Archidiacono Romanus Pontifex renunciatus, qui canonicam institutionem secundum B. Augustini regulam a Gelasio ex Africa Romam aduectam, in Basilica Lateranensi reformauit. Baronius tomo 5. Annalium sub anno 430. num. 90. vbi illius in Lateranensi Ecclesia Archidiaconatus meminit, ex Cassiano in principio lib. contra Nestorium. idem Onuphrius in Chronico. nec refert quod dicat illum Archidiaconum Ecclesiae Romanae, non autem Lateranensis, idem enim omnino sunt, vt supra c. 1. est notatum. Ioannes de Nigraulle in epilogo saepe citato. Ciaconius in Honorio Primo in principio. Officia canonicorum regularium Lateranensium in festo S. Gelasij I.

Sanctus Gelasius Valerij Episcopi filius (nescio an naturalis, an per regenerationem, prout de S. Petronilla Petri Apostoli filia scribitur) & B. Augustini discipulus, qui in persecutione Waldica ex Africa profugus cum ceteris Augustini discipulis, eius regulam Romam attulit, & sub Leone I. iuxta illam canonicam institutum in Lateranensi Basilica reformauit. tex. in c. Ofius 56. d. officia canonicorum regularium Lateranensium per Sedem Apostolicam probata. Onuphrius in Chronico, & in additionibus ad Platinam in vita Gelasij I. in li. de Septe Urbis Ecclesijs in Lateranensi, & in lib. 2. de Ecclesia Lateranensi c. 3. Ioannes de Nigraulle loco citato. Volaterranus lib. 11. in Augustino in principio Ciaconius in Honorio I.

Sanctus Prosper Aquitanus presbyter, patria Lemouicensis Augustinianae doctrinae defensor acerrimus, prout illius scripta contra Collatorem, & contra Massilienses, & ad Capitula Gallorum, & ad obiectiones Vincentianas, & illius epistola ad Augustinum, quae praemititur libro de Predestinatione Sanctorum, & demum illius peregrinatio ad Sedem Apostolicam sub Caelestino I. Pontifice pro eadem Augustini doctrina tuenda suscepta, de qua in epistola prima eiusdem Caelestini, testantur: necnon Augustinianae regulae, ac instituti clericorum regulariter, & communi-

ter vi-

ter viuentium amulator feruidissimus, quod ex illius libris de vita contemplatua potissimum intueri licet. Cum iam factus presbyter pro Christi amore omnia sua pauperibus erogasset. Romam iterum peregrinus sub Leone I. reuersus, primò quidem benignissimè à Pontifice susceptus inter Lateranensis Ecclesie clericos est constitutus, cuius operam Pontifex in conscribendis epistolis potissimum est vsus; deinde Regiensis Episcopus ab eodem Leone ordinatus. Gennadius de uiris illustribus, Marcellinus in Chronico. Ioannes de Nigraualle. Petrus de Natalibus. Baronius in Martyrologio sub die 25. Iunii, vbi alios refert. Onuphrius lib. 3. de Ecclesia Lateranensi cap. 15. vbi illum inter S. R. E. Bibliothecarios recelat. ex Marcellino in Chronico. tabulæ Ecclesie Regiensis in Flaminia, & officia cononicorum regularium Lateranensiu probata. Hunc verò Regij in Aquitania Episcopum extitisse nonnulli contendunt, tum quod natione Gallus extiterit, tum quod Concilijs duobus Gallicanis Vastonsis, & Carpentorantensi subscripserit; alijs Ecclesie Regiensis in Flaminia illum pro posse vendicantibus. Mihi homini Italo partes Italicorum tueri libet, fauentibus nostræ sententiæ non solù Regiensis Ecclesie in Flaminia, & nostræ Lateranensis familiae tabularijs, verùm etiam Petro de Natalibus, & Baronio, & cæteris, qui dicunt, illum S. Leonis I. notarium, & Romanæ Ecclesie Bibliothecarium extitisse, & à S. Leone Regiensium Episcopum ordinatum, id enim si verum est, planè conuincitur Prosperum, qui dictis Concilijs sub initio Pontificatus Leonis I. celebratis subscripsit, alterum ab hoc fuisse, scilicet Episcopum Aurelianensem, inter Sanctos similiter relatum, cuius festum Iulij die 29. agitur: quod etiam Baronius aduertit in notis ad Martyrologium die 25. Iunii, & 29. Iulij, quem vide.

S. Frigidianus Lucensis Episcopus, patria Hybernus, siue Scotus, Regis Vltionis filius, qui Romæ ueniens sub Pelagio I. & in Lateranensi Basilica per aliquot annos commoratus, postmodum in patriam reuersus, ibique monasterio canonicorum ædificato, iterum in Italiam reuersus, & in ciuitate Lucensi commoratus defuncto Episcopo à Lucensibus postulatus, & à Pontifice consecratus canonicam institutionem ex Lateranensi Basilica acceptam in Ecclesia Lucensium plantauit, quæ hæcenus ibidem in duobus monasterijs S. Frigidiani, & S. Mariæ Frigidianæ Deo fauente viget. ex tabulis Ecclesie Lucensis, & officijs Canonicorum Regularium Lateranensium probatis. Huius uiri sanctitatem testatur D. Gregorius in Dialogis lib. 3. cap. nono.

Sanctus Sergius Pontifex huius nominis I. & inter Sanctos à Damaso in Pontificali, à Baronio in Martyrologio sub die 9. Septembris relatus, natione Syrus, sed Panormi in Sicilia Patre Ty-

berio natus, qui Romæ ueniens ab Adeodato Pontifice inter clericos Ecclesie Lateranensis numeratus, per gradus ascendens vsque ad Sacerdotiū presbyter S. Sufanæ fuit ordinatus. hic mortuo Conone Pontifice, schismateque inter Paschale Archidiaconum, & Theodorum Archiepiscopum interuente, Deo disponente Pontifex est renunciatus. de quo Cardinalis Baronius in Annal. to. 2. sub anno 687. ex Anastasio, & Petro de Natalibus in Catalogo lib. 2. cap. 58. & idem Anastasius, qui dicunt Lateranensem Basilicam ab illo fuisse reparatam, Ioannes de Nigraualle in Epilogo Chronicarum loco citato, & Ciaconius in Sergio I.

Sanctus Leo IV. in Martyrologio Romano die 17. Iulij notatus, qui teste Anastasio adhuc puer à parentibus discens ob studia literarum in monasterium S. Martini, quod erat apud S. Petrum, concessit, ubi non solum literas didicit, verum etiam in sanctæ conuersationis studio sic profecit, ut non quasi puer, sed uelut monachus, sique perfectus uideretur, & esset inter monachos, quasi vnus ex illis. Cuius fama, & sanctitatis opinione Gregorius Pontifex commotus, ad sanctæ matris Ecclesie (scilicet Lateranensis, que omnium est mater) gremium peruenit, & in suo seruitio familiarem habuit, & Subdiaconum ob laudabilem uitæ famam effecit, qui quamuis locū mutaret, & ordinem, semper tamen regulariter uixit. ex eodem Anastasio. unde habes, quò illos corrigas, qui cum inter D. Benedicti monachos recenset, contrariū expressè docente Anastasio illius contemporaneo, ac dicente inter alia. *He primum à parentibus ob studia literarum in monasterio S. Martini Conuersus Christi, quod facti maru h. imo Ciuitatis Romana iuxta Ecclesiam S. Petri apostolice situm est, quousque sacras literas plenius didicerat, postmodum concessit, ubi non solum literas didicit, uo iam etiam in studio sanctæ conuersationis, non quasi puer, ut tunc erat, sed uelut perfectus monachus mansit. in cuius exempli conuersationis exemplo alij sub eodem monasterio degentes ritu, omnipotenti Domino plus deuoti seruebant, eratque cum illis, quasi vnus ex illis. Hæc ille, ex quibus uides, Leonem inter monachos à puero quidem uixisse, non tamen animo monachandi, sed studio literarum incumbendi: licet etiam in institutis regularibus adeo profecit, ut esset inter monachos quasi vnus ex illis. nam quod inquit: *eratque cum illis, quasi vnus ex illis*, planè indicat, illum non uerè monachum fuisse, Ciaconius etiam in Leone IV. ubi tamen corrigendum, quod per errorem scribit, illum monachum etiam fuisse in monasterio SS. Martini, & Syluestri in Montibus, contrarium scribente Anastasio, illum uixisse inter monachos S. Martini non in Montibus, sed propè S. Petrum, cuiusmodi credendum.*

Sanctus Emirtius Episcopus Aurelianensis, de quo Ioannes Philippus Nouariensis, qui Gal-

llo peragratu multa Ecclesiarum Gallicarum tabularia uisid, hæc lib. 4. suæ Chronicæ cap. 10. *Emirtius sanctissimus Aurelianensium Episcopus, canonice regularis dignitatis, siluam in agro Aurelianensi edificauit, quæ in patria inter alia, ubi illius discipulorum operam dedit, quibus solentibus, huiusmodi concupierat, afflicta est. autem ad inuicem peruenisset et eam, S. Spiritus uocatus, seculo mundana relinquens, in quibusdam ualidissimis in Lateranensi monasterio canonicæ regularis efficitur, ubi tanta humilitate, & castitate uiuere, quousque contemplationibus, & abstinentiis in Gallijs Episcopum Ciuitatis Aurelianensium, quare eius amissio pastore inconsoletabiliter huiusmodi sanctitatem peractaque exequiarum officio, & Legatos solennes Romam mittentes, & Legatos regentes, quatenus sibi Pastorem optime designaretur. Venientes autem Legati Romam ad Pontificem pedes prostrati, dari sibi Episcopum in illiusmodi ualidissimis, quos Pontifex benigne suscipiens, in Lateranensi, & ex illis triduo ad se redire. Inueniens uero Clero sobor orationibus insistere omnino non Dominum Ciuitatis Aurelianensis de Pastore sanpro uideretur. Episcopo triduo inquit Pontifex quousque ad Ecclesiam Lateranensem accedere, & suum uideretur Columbam de Cælo descendentem, & ad se adducere. at illi uelociter in sua compleretur. Episcopus Lateranensem accedens, & atque ibidem in sanctam plenius insistentes, uiderant super Emirtium Columbam descendentem, cum de monasterio descendisset. Quod illi uidentes lætitia repleti, & Missarum solenniter expleti ipsi ueniunt, & in Lateranensi monasterio presentauerunt, & in Lateranensi Episcopo in Gallijs reuerſi fuerunt, & in Lateranensi Episcopo in Gallijs reuerſi fuerunt, & in Lateranensi Episcopo in Gallijs reuerſi fuerunt. Et hæc uita sanctitate obdormiuit in Domino 7. Idus Septembris. Eadem serè Petrus de Natalibus in Catalogo lib. 2. cap. 49.*

Sanctus Guarinus, patria Bononiensis ex nobili familia de Fucarijs, Lucij II. Pontificis conuincit, & clericus Ecclesie Bononiensis, uixit quidem regularis, sed satis relaxata, qui auctore regularis disciplinae laude celebrem commendam, sibi tantum profecit, ut à Papiensibus Episcopo destitutus magno desiderio non solum postulare, sed quod fugam illum meditarentur, in custodia detineretur, quouero donec alius in Episcopatum fuisset consecratus. Postea uerò ad S. Frigidiani Ecclesiam peregrinatus inter monasterij illius canonicos aliquot annos sanctissime uixit, à Lucio II. Romano ac tunc S. R. E. Cardinalis, & Episcopus Præneste, & tunc interitus & reuolens fuit ordinatus, Baronius in Martyrologio sub die 6. Februarij. Surius in Lib. III.

peragratus multa Ecclesiarum Gallicarum tabularia vidit, hęc lib. 4. suz Chronice cap. 1. q. scribit: *Emirius sanctissimus Aurelianensium Episcopus, & canonicus regularis dignissimus, filius fuit cuiusdam nobilissimi viri Romani, qui in pueritia in timore Domini educatus, cum ad adolescentiam pervenisset, desiderabat disciplinam operam dedit, quibus solerter insistens, hęc, quod concupierat, affectus est. Cum autem ad invicem pervenisset ad eam, S. Spiritus vultum praevenit, seculo mundana relinquens, parentibusque vale faciens in Lateranensi monasterio canonicum regularem efficitur, ubi tanta humilitate, & virtute vivebat, ut nunquam contemplationibus, & abstinentiis insistens, quod mirum omnibus videatur. Cantigit illa deus in Gallici Episcopum Civitatis Aurelianae emere, quare eius amisso pastore inconsolabiliter laborantes fundebant, per actum exequiarum officio, vna caruerunt, & Legatos solennes Romam mittunt ad Pontificem, rogantes, quatenus sibi Pastorem optimum degerere dignaretur. Venientes autem Legati Romam, ad Pontificem pedes prostrati, danti sibi Episcopum instanter postulabant, quos Pontifex benigne suscipiens, iussit hunc anno esse, & ex alto triduo ad se redire. Interea concilio Clero iubet orationibus insistere omnes, ut Dominus Civitati Aurelianensi de Pastore sancto providere dignaretur. Elapso triduo insit Pontifex Legatos ad Ecclesiam Lateranensem accedere, & super quom viderent Columbam de Caelo descendentem, ipsum ad se adducerent, ac illi velocibus iussis complentes ad Ecclesiam Lateranensem accedunt, atque ibidem Missarum solenniter insistent, viderant super Emirium habentem ovum Columbam descendentem, cum de more ovum illam decantaret. Quod illi videntes letitia replebantur, & Missarum solenniter expleti ipsum Emirium de voluntate Patris monasterij Pontifici presentaverunt, qui gratias Deo agens, ipsum Episcopum consecravit. Et tunc cum Emirio Episcopo in Gallias reversi sunt, vixit per multos annos B. Emirius sanctissime vixit, tandem bona senectute obdormivit in Domino 7. Idus Septembris. Eadem ferē Petrus de Natalibus in Catalogo lib. 3. cap. 49.*

Sanctus Guarinus, patria Bononiensis ex nobili familia de Fuscarijs, Lucij II. Pontificis consanguineus, & clericus Ecclesie Bononiensis, tunc quidem regularis, sed satis relaxata, qui archiepiscopi vitz desiderio ad Mortariensem canonicam regularem disciplinam laude celebrem contendens, ubi tantum profecit, ut à Papiensi Episcopo delectus in magno desiderio non solum postularetur, sed quod fugam illum meditatum intellexissent, in custodia detineretur, quorum de manibus elapsus per fenestram, tam diu latuit, donec alius in Episcopum fuisset consecratus. Puffa verò ad S. Frigidiani Ecclesiam pergens, cum inter monasterij illius canonicos aliquot annis sanctissime vixisset, à Lucio II. Romam accitus, S. R. E. Cardinalis, & Episcopus Prænestinus imitatus & retinens fuit ordinatus. Baronius in Martyrologio sub die 6. Februarij. Surius to-

mo 1. sub eodem die, & Augustinus Tienenfis ab illis citatus, Ioannes Philippus Nonariensis in Chronica lib. 4. cap. 11. officia canonicorum regularium Lateranensium probata. Ciaconius in Lucio II. Onophrius in vicis Pontificum in Lucio II. ubi sic ad literam: *Dominus Guarinus Fuscarijus Bononiensis, ex clerico Ecclesie Bononiensis canonicus regularis monasterij S. Crucis de Mortaria, congregationis sancti Frigidiani Lucensis, Episcopus Cardinalis Prænestinus.* Quibus refragatur Ioannes Baptista Signius lib. 2. de canonicis cap. 8. pag. 257 & Iosephus Mozzagrugnis lib. 4. fol. 4. pag. 1. & lib. 8. fol. 54. pag. 2. ubi etiam contra Ioannem Philippum Nonariensem graue in iudicium, sed neutri credibile cum præter Sigonij testimonium, in gratiam illorum ex turbidis Annalium Saluatoriensium fontibus haurientis, nihil habeant, quod pro illorum sententia proferre possint, & contra plura obstitant, primum, Papiensium electio sine postulatione, quam isti Auctores admittunt, quam de canonico Bononiensi, & in civitate Bononiensi degente, & tot millibus passuum distante factam, vix credibile fuerit, multo autem minus, illum fugam meditantem à Papiensibus custoditum, nam quomodo illi custodissent, qui centum viginti millibus passuum ab illis distitisset secundum, eiusdem sancti viri gravitas, quo tempore per Lucio II. ann. 1144. Cardinalis, & Episcopus Prænestinus viri ordinatus, cum illi dicant, sanctum virum antea in monasterio Rhenano propè Bononiam annos 40. vitam regularem egisse, quod nullatenus verum esse potest: nam monasterij Rhenani primus Prior, Guido nomine, in viuis agebat anno 1173. eodem Iosepho Mozzagrugno testante lib. 4. fol. 12. pag. 1. illi enim Guidonē, cuius ibi nemi-nit primū Priorem monasterij Rhenani dixerat fol. 9. pag. 2. illis conceptis verbis: *Hic autem omnibus in literis Guido Prior appellatur, nempe primus in ordine, & canonica Rhenana, cuius memoriam, & cognitionem habemus ex literarum monumentis. Deo autem gratias, qui dixit de tenebris lumen splendi-descente; nam si verum est, ut verissimum, hunc Guidonem primum monasterij Rhenani Priorem fuisse, maximè cum ante privilegium Innocentij II. & Gualterij Rauennatenfis Episcopi anno 1116. nullum antiquius præferant, corruat statim omnia, quæ de canonica in dicto monasterio Rhenano professione Honorij II. Innocentij II. Lucij II. Pontificum, & B. Guatini Cardinalis, & aliorum ex memoratis Annalibus Saluatoriensibus toties repetuntur, & etiam cum Iurgijs, & conuictijs à nonnullis inculcantur.*

Sanctus Aldobrandus natione Flaminus, patria Cefennas, ex canonico monasterij Portuensis primo Præpositus Ecclesie Ariminensis postea Episcopus Forosempreniensis, ubi presentis vitz curriculo sanctissime absoluto inter Sanctos habetur. Hieronymus Rubeus in Historia Ra-

ueniatis lib. 5. sub anno 1119. tabula Ecclesie Ariminensis, & Forosemprouiensis, quarum exemplum à Cancellaria Episcopali Forosemprouensi ad me transmissum de canonica S. Adobrandi professione in cenobio Portuensi testatur.

S. Vbaldus Episcopus Eugubinus, primum cathedralis Ecclesie Eugubine SS. Mariani, & Iacobi, postea Portuensis cenobij canonicus, vade regularis vite instituta cum illius constitutionibus accepit, quæ ad eandem cathedralem aduexit, & quibus canonicam disciplinam penè collapsam in illa restituit. factus postea ciuitatis Episc. ab Hon. II. cum illam Ecclesiam aliquot annis sanctissime rexisset, ad caelestem patriam migravit, in album Sanctorum à Cælest. III. ann. 1192. relatus, à die verò obitus illius anno 34. Breuiarium Romanum, Tabula Ecclesie Eugubine, Officia canonicorum Lateranensium probata, Beatus Thebaldus primus illius in Episcopali Sede successor, Iordanus Prior canonica Castellanz, Augustinus Ticinensis, & alij recentiores.

Sanctus Ansoinus Camerini Episcopus, temporibus Ludouici Imperatoris (puto fuisse Ludouicum IV. vt ex Ecclesie Cameriniensis tabularijs, & totius Ciuitatis consensione habetur, à sua iuuentute in ordine clericorum regulatum, & in studijs sacrarum literarum educatus, tantum profecit, vt ad sacerdotalis dignitatis gratiam euectus, defuncto Episcopo Camerini omnium ciuium studijs, ac votis in Episcopum postularetur cuius rei gratia Imperatorem, qui iam Episcopos more secularium militare coegebat, qui que ipse Ansoinus charissimus, & loco patris habebatur, vt illum Episcopum fieri permitteret, supplices adierunt, & postulata obtinuerunt, qui à Pontifice consecratus viuus, & mortuus miraculis clarus habetur. Eius festum colitur die 13. Martij, vt etiam Baronius in Martyrologio eodem die notauit. In vetustis nummis, qui sub Camerini Dominijs cudebantur, ex vna parte imago ipsius S. Ansoini cernebatur, cù inscriptione, quæ illum regularem canonicum Lateranensem ostendebat, quod nunc etiam Camerini ciues ex maiorum traditione passim, & vnanimiter fatentur. Habeo ipse numisma cum eiusmodi inscriptione à Reu. admod. P. D. Claudio S. Caterini Tolentini Prapposito transmissum, quod pro teste seruetur.

CAPVT QVINQVAGESIMVMPRIMVM.

De quibusdam alijs viris Beatis, nondum tamen in Sanctorum Catalogum relatis.

Lij multi fuerunt in eadem congregatione sanctissimi fama celebres, licet in albu Sanctorum ab Ecclesia nondum relati, ex quibus, vt de multis paucos recensemus, fuerunt:

B. Petrus Rauennas ex nobili familia de Honestis, Portuensis Ecclesie, monasterijque rector, & eiusdem monasterij Prior, qui Constitutiones pro canonicis Portuensibus scripsit, quas Paschalis II. suo diplomate probauit, & à canonicis Portuensibus seruari precepit, quem cum B. Petro Damiani S. R. E. Cardinali, & Episcopo Orlensi nonnulli perperam confundant, de quo quia lib. 2. c. 47. prolixè satis differimus, lector locum illum videat. Obijt anno 1119. in Portuensi cenobio, cum Epitaphio tumulatus.

B. Iacobus de Glusianis monasterij S. Georgij de Brinate Prappositus, vir venerabilis, & miræ sanctitatis, & liberalitatis erga Christi pauperes, cuius sanctitatem Deus ingenti miraculo manifestare voluit, quod lib. 2. c. 49. fuit narratum. vixit circa anno 1340. vide ibidem.

Beatus Bartholomæus de Columna Romanus, genere quidem clarissimus, sed vix sanctitate longè clarior, quem nostra Lateranensis congregatio vt Patrem, & Frigidionariorum reformationis autorem iure, ac merito veneratur, quia non solum illius sanctissimi adhortationibus venerabiles S. Petri in Cælo aureo, & S. Marie Frigidionariorum canonici, alijque pji, & deuoti eiusdem reformationis autores tantam provinciam subierunt, verum etiam ipsius reformationis facinoram ipse inter primos suscepit, de quo, quia supra hoc eodem libro cap. 8. multa tradidimus, inutilis repetitionis vitandæ gratia locum indicasse sufficiat. Hunc nonnulli secularium presbyterum vocant, quod etiam epitaphium eius tumulo suprapositum statim referendum iouare videtur. Ceterum ita se habet rei veritas, illum antea secularem quidem clericum presbyterum, & Coronensem canonicum fuisse: nam in stemmate clarissimæ Columnensium familie, sic scriptum reperitur. Verum ab initio reformationis Frigidionariorum anno 1402. eius loci canonicis regularibus sese adiunxisset, illoquinque habitu sumpto monasterij Priorem electum, & Prioratus munere functum, quem etiam plurimum

Genera-

Generalibus Comitijs nostræ congregationis constituit ab anno 1418. vsque ad annum 1430. in illis more ceterorum canonicorum vobis, plurisque Diffinitorem electum, tantorum acta capitularia tunc descripta extiterunt, quæ monstrabimus Obijt priusquam in D. Benedicti cenobio, anno D. 1430. cuius reliquæ in magna veneratione hodie considerantur illud Venerabilis Monasterij apud turrim campanariam in pectore pulchro: verum Ecclesia renouata, corpore S. Simonis in nouo sepulchro marmoreo eregione sacelli gloriose Virginis Dei Genitricis facti reposito, etiam huius beati viri reliquæ in alio Sanctorum Vicetæ, Aquilinz, & ceteri Vbaldi viri sanctissimi ad illud translata eodem sepulchro recondita fuerunt. Porro tumulum B. Bartholomæi sepulchro impolito hoc ely videlicet:

Stipe Calamurni Romanum Bartholomæi Marmor hæc nunci copulnet arca Patris Qui factus quondam Benedicti venit ad adit Et pax, & vixit pacis amat et erat. Presbyter hic latus signis, dum vita manebat Clerici, & sancti denique Sanctus obijt. Nilis quæritur genui Domini carentibus anquis quibus decies regna beat a subit.

Beatus Leo de Carate Mediolanensis S. in Cælo aureo Papiæ Prior, & turis canonicus, vnus de primis autoribus nostræ reformationis, vir fuit admirabilis sanctitatis, sibi, suis, & vniuersis, alijs mitis, & compatiens, & vniuersis cunctis despicens. hic crassis, & vilibus, & inuicem semper vtebatur, & in exercitijs caritatis disciplinæ laboriosus, & indefessus, super vno verò multicoors, & pauperum amator. hic vnus ex nostræ congregatione monasterij Trinitatis Prior fuit, vbi per multos annos in maiestate, & vixit asperitate mansit, de ijs, & vicinis continentis incolis offerrebantur, nati alijs ad insulam applicantibus largiter succurrebat, cuius charitatem Deus gratam habuisse tumulo testari voluit, quod supra hoc eodem cap. 11. narrauimus, qui tandem post multos labores in congregatione deludatos, circa annum salutis 1438. ad Dominum migravit. S. Crucis Cælenz, vt ex actis cap. 1437. patet.

Beatus Martinus Bergomensis, vnus de primis autoribus nostræ reformationis Frigidionariorum fuit, qui nostram congregationem anno 1410. est ingressus, vir simplex, & reuerentissimus, humilitatis, & paupertatis ardentissimus amator: nam cum multis vicibus Generalium monasteriorum nostræ congregationis reformationem ex officio per Generaha Capitula commisso pergeret, semper pedester ibat, de quo Hyltoriz Ecclesie Bergomensis par. 2. c. 87. sic scribit: Multa operatus est in hac vincta Be-